

Iva Justyčová

ŽENA

BOHYNĚ

i ČARODĚJKA

Žena
bohyně i čarodějka

Iva Justyčová

Žena bohyně i čarodějka

Iva Justychová

Text © 2022, Iva Justychová
ivanajustychova@centrum.cz,

Ilustrace © 2022, Petra Beránková

Obálka a ilustrace © 2022, Viktorie Kubová

<https://www.vegetcentrum.cz>

1. vydání © 2022, [Lukáš Vik – E-knihy hned](#)
ISBN ePub formátu: 978-80-7536-353-4 (ePub)
ISBN PDF formátu: 978-80-7536-354-1 (PDF)
Konverze do elektronických formátů:

[Lukáš Vik](#)

Úvod

Tato knížka je o životě, o ženě, o lásce, o touhách a vášních, o životních prožitcích a také o příležitostech a možnostech, které jsme mnohdy my, ženy, nechaly ležet ladem jenom proto, abychom byly dokonalé a stále pro ty druhé připravené.

Proč?

Bylo nám to tak předáno?

Možná?

Anebo jsme jen nevěděly, že to může být jinak?

I to je možné.

Ženská síla se probouzí, stále ve více z nás, v ženách i v mužích, a začíná si uvědomovat svou skutečnou podobu. Procitáme, ještě to není naplno. Stále v nás doznívají rady a odkazy našich předků i předkyň a my si jen dovolujeme pomalu otevírat oči a vidět i to, co zatím bylo naším zrakům skryté.

V knížce jsou různé ženské příběhy, odpovědi, náhledy, rozjímání, vhledy a úvahy. Možná i TY, milý čtenáři, bez ohledu na to, zda jsi žena či muž, se můžeš do těchto slov začíst. Je možné, že právě Ty dostaneš odpověď na to, co se i Tobě v životě událo, ať už jsi v těle ženy a náhled jiných žen Ti bude blízký, anebo v těle muže a máš příležitost nahlédnout pod pokličku ženského

tvoření i stvoření a zároveň se seznámit s tím ženským archetypem, který se i v Tobě ukrývá a probouzí.

Žena

Kdo a co je žena?

Mnohé ženy přijímají „nějakou“ svoji roli tak, jak jim je předávána jinou ženou či ženami. Ženami jejich rodu nebo ženami vyskytujícími se v jejich okolí. Někdy je „role“ ženy „nabízena“ společnostmi a některé ji tak berou za svou. A tím je i společnost jako taková utvářena a pak to vypadá, že to není možné jinak.

Jindy žena ví své, je v souladu se sebou samou, s přírodou, s rytmy Matky Země a cykly tajemné Luny. Dovolí si vnímat a cítit, zkrátka být. Být tou, kterou je. Krásnou, roztodivnou, náladovou, citlivou, vnímavou a tajemnou. Žije v harmonii s pocity a naslouchá svému vnitřnímu hlasu, své intuici, rozmlouvá s přírodou i se všemi živly. Cítí se jako Bohyně, která si je s láskou vědoma svého bohatství.

A to se pak většinou taková žena liší od nároků a potřeb daných společnostmi. Odmítá být výkonným strojem na děti či plnění jakýchsi povinností, které jí někdo určil za její „ženské“ povinnosti. A ona je tak má přijmout.

Žena si nese v sobě také úžasnou sílu, „čarovnou moc“, kterou když objeví, tak prostě ví. Nemá potřebu se omlouvat za to, kým je, žije naplno a dovolí si být i ta divná, jiná, odlišná – divoška. Svůj život miluje a věnuje se tomu, co jí činí radost. Rozdává se svou tvořivostí a ví, že je tou, která je plodná, má, co ze sebe dát Zemi, se kterou žije v souladu. Její „děti“ a „díla“, jsou nádherná a prospěšná, jak pro ni, tak pro ostatní.

Z Wikipedie

Žena je *dospělý* člověk *samičího* pohlaví. Slovo žena se používá pro označení pohlaví člověka nebo role ve společnosti. Člověk opačného, tzn. samčího pohlaví je muž. Žena, která *porodila* dítě, je matka. Dítě samičího pohlaví je *dívka*, i když tento termín se užívá i pro mladé ženy.

Symbol pro planetu Venuše se zároveň také používá v biologii pro označení samičího, a tedy i ženského pohlaví. Je to stylizované znázornění *zrcátka* bohyně Venuše – kolečko s malým křížem ♀. Symbol reprezentuje také ženskost a ve středověké alchymii označoval také měď. Alchymisté vytvořili tento symbol z kolečka představujícího duši nad křížem znázorňujícím hmotu.

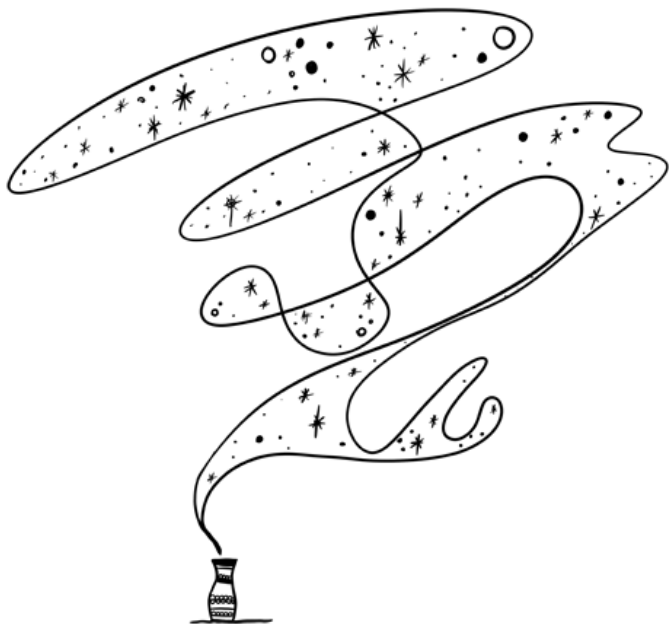
Již od pravěku měli muži a ženy rozdílnou roli ve společnosti. V lovecko-sběračských společnostech ženy měly téměř výhradně na starosti sbírání rostlinné potravy, kdežto muži lovíli pro maso. Protože ženy tedy musely mít velmi dobré znalosti života rostlin, většina antropologů si myslí, že to byly ženy, které vedly neolitickou revoluci a staly se tak prvními průkopníky zemědělství.

Během starověku a středověku se ženy staly většinou podřízenými ve vztahu k mužům a vykonávaly především

*práce spojené s udržováním domu a výchovou dětí.
Výdělek zajišťoval především muž.*

Během 20. století většina zemí umožnila volební právo žen a změněné ekonomické podmínky v nich umožnily a podporovaly nezávislost žen. Ačkoli většina žen se stále stará o děti a domácnost, jejich role už není tak vyhraněná.

Pohádka začíná

JEDNO bylo ve VŠEM a VŠE bylo JEDNO.

Jedno bylo velmi hravé a rozhodlo se poznat samo sebe skrze Všechno a začalo tvořit.

Vytvořilo Boha a Bohyni, Muže a Ženu a hrálo si dál. Bohové a Lidé byli na počátku hry Jedním a Vším.

Jedno pozorovalo svůj výtvar a radovalo se, jakou krásnou hru si vytvořilo, kochalo se pohledem na Božství a Lidství. Tato hra neustále vycházela z toho, že Vše je Jedno.

Božství dostalo dar vědomí nesmrtelnosti a v jejich esenci bylo Lidství. Lidé dostali dar Božství do každé buňky svého těla a byli si toho vědomi, ale esence nesmrtelnosti jim byla odebrána z jejich vědomí, pouze z vědomí, ale byla součástí Božství, které v sobě nesli.

Vše bylo zcela jednoduché, Bohové žili společně s Lidmi a hráli si. Stejně tak si hrál Muž se Ženou a zároveň Žena naslouchala s radostí Bohyni a Muž Bohu. A Jedno se radovalo ze svého výtvaru a z této radosti vznikala další krása v podobě Přírody, z jejíž spanilosti se radovalo Božství i Lidství. A zase se hra zdála být úchvatnější a zajímavější. Hojnost Přírody byla v souladu s plodnou silou Lidí i Bohů.

Jedno se radovalo a objevila se božská jiskra, že by bylo krásné, kdyby si Bohové i lidé tvořili sami pro sebe a podle sebe, aby jim Jedno nemuselo tvořit Všechno samo.

A tak Jedno vytvořilo krásnou, záhadnou, tvořivou Mysl, která si také hned s radostí začala s ostatními hrát.

**Žena, radost,
úcta a vznešenost
v každé době,
v každém ženině slově
můžeme vnímat její srdce
a zároveň i Matku Zemi,
kterou zde mezi lidmi
zastupuje, jako Bohyně,
Prostitutka i Hokyně.
Tolik síly v sobě mnohdy ukrývá,
když se blahem jiných zabývá
a na sebe pak zapomíná,
je si nevěrná,
a přesto nádherná, živá a rozmanitá
je Žena, Bohyně i Pramatka
všech nás, co na Zemi žijeme
ještě mnohé o ženě vůbec nevíme,**

a to i my, Ženy, ve kterých Síla stále dříme.

Je tady ten čas, už se probouzíme!

Jsou v nás

RŮZNÉ ARCHETYPY, BYTOSTI, případně představy všelijakých rolí... Některé rády ukazujeme a hraje a za jiné se stydíme a za další se schováváme, maskujeme se a bojíme se být tím, kým jsme, protože...

...například takový archetyp prostitutky. Tato role je zcela běžná. Není to žena, která by jen prodávala rozkoš a své tělo. Je to žena, která zaprodává talenty, schopnosti, intelekt, a přitom má obavu, že není dostatečně dobrá, aby si vytvořila život podle sebe.

Vykonává to, co se od ní chce a výměnou pak něco „občas může“, ale až poté, co si odpracuje své „ženské povinnosti“, „mateřské povinnosti“, „manželské a milenecké povinnosti“ a všechny ostatní povinnosti, které vzala za své. Pak se může na chvíli věnovat sama sobě, než se zase „bude muset prodávat“.

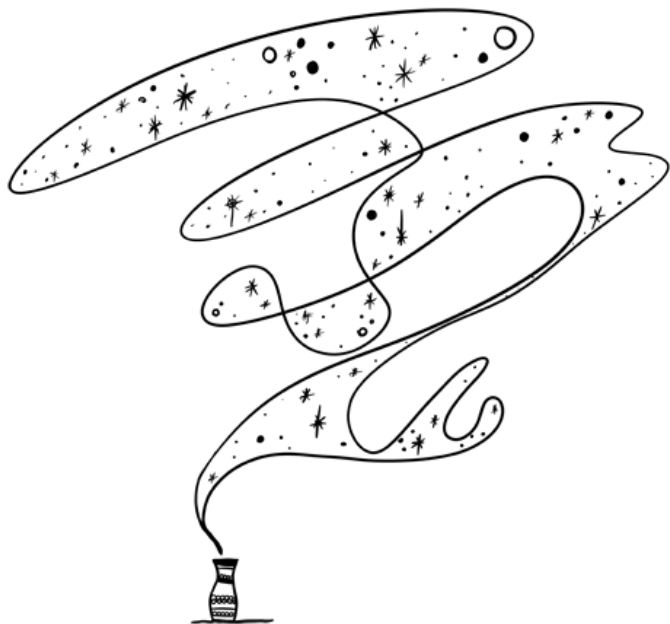
Proč?

Které typy žen se Ti nelíbí?

Co na sobě nemáš ráda?

Máš pocit, že Ti něco chybí?

Co Ty a láska?

Pohádka pokračuje

Mysl věděla, že je úžasná i obdivuhodná a okamžitě se skamarádila s Lidmi, kteří ji velmi obdivovali. Bohové si zachovali svoji Božskost a jen se dívali na tu zajímavou hru, kterou tady i pro ně trochu tajemná Mysl, začala hrát. Pozorovali její schopnost nabízet Lidem stále nové a nové příležitosti, JAK si hrát a tvořit. A najednou, kde se vzalo, tu se vzalo, vstoupilo do této hry ještě něco jiného, jakási rozlišnost a specializace každého Člověka, zvaná Ego.

A teď to teprve byla zábava. Tolik možností, schopností, talentů a s tím i příležitostí, které se variabilností Ega začali objevovat. Bohové jen zírali, co všechno se to děje. Byli si vědomi svého Božství a najednou se cítili od Lidství poprvé trochu oddělení. Lidé je už nevyhledávali, měli jinou, velmi pestrou zábavu, a tak se Bohové ani Lidem nijak nevnucovali. Jen někteří Lidé si i nadále udržovali svůj vztah s Božstvím, a tak nějak tušili, že Mysl a Ego nemají to, co má v sobě Božství.

Jedno toto všechno pozorovalo a stále vědělo, že vše je Jedno a Jedno je ve Všem. V celé této hře se Jedno odráželo, ve hře Mysli, Ega i ve hře Božství a Lidství, stejně tak i ve hře mezi Mužem a Ženou.

Najednou se Jedno stalo opět Vším a Vše bylo možné, a tak narůstal velký počet dalších a dalších her, až vznikla soutěž, a to teprve dostalo pořádné grády. Mysl i Ego udělalo své a mnozí Lidé se snažili porazit jiné Lidi, pak

i začala soutěž mezi Muži a Ženami a Jedno se začalo rozdělovat, třídit a formovat do různých skupin. A zase to byla krásná a úchvatná hra a všechny to bavilo.

A tak Mysl předvedla další svoji sílu v podobě Moci. Nabídla lidem možnost „mít Moc“. Božství toto všechno pozorovalo společně s některými Lidmi a přestalo se radovat z této hry, ale stále zůstávalo mimo jakékoliv dění a nechalo to na Lidech, aby si sami rozhodli, co si vyberou.

Stejně tak k tomu přistupovalo Jedno. Stále vědělo, že Vše je Jedno a Jedno je ve Všem, a tak pozorovalo i nadále s radostí svůj výtvar a vnímalo, jak se neustále rozrůstají další a další možnosti a Svět je velmi variabilní.

Soutěžilo se, dokazovalo se, přibyla „snaha“ a Lidé si začali konkurovat, stále se nacházely různé možnosti, jak dělat něco ještě lépe, a ještě více zdůraznit svoje vlohy. Tato soutěž přinesla Světu potřebu odměny. A tak, když někdo někoho porazil, stal se Vítězem a na Vítěze čekala odměna. Někdo byl velmi schopný a vítězil stále víc a vlastnil mnohem více odměn než někdo jiný. Společnost se začala rozdělovat na ty schopné a neschopné.

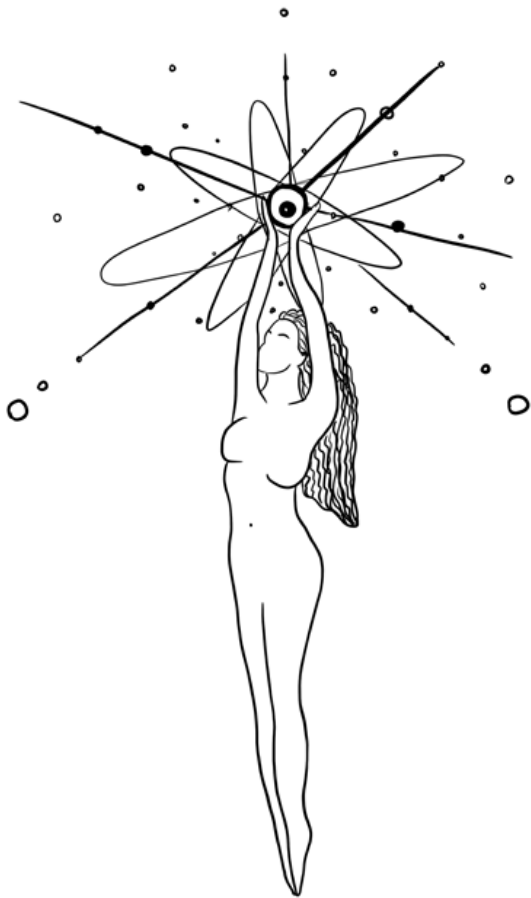
Schopní si vytvořily svoje vlastní společenství a vymysleli, že ty neschopné budou motivovat tím, že jim dají možnost se zlepšit. A tak je přijali do svého týmu, aby jim byli blízko a mohli od nich odkoukat ty jejich schopnosti, ale zadarmo jim je nedali, to ne. Museli si je zasloužit svojí službou pro ty schopné. Právě v tu chvíli ti schopní pocítili, že mají velkou Moc a ve své Moci si mohou s těmi

méně schopnými, vlastně dělat cokoliv chtějí.

Božství se jen dívalo a užívalo si svého Božství naplno, nechalo Lidi, kteří neměli zájem uvědomit si, že jsou také ve spojení s Božstvím, aby si žili podle svých představ. S Božstvím zůstali ve spojení jen někteří Lidé, kteří měli pocit, že tato hra Mysli a Ega je pěkně vypečená, a že se jim nelíbí, a tudíž ji hrát nepotřebují. Jen pozorovali Svět kolem sebe. A ten Svět se neustále měnil. Přibývalo těch, kteří po něčem toužili a sloužili té hrstce Mocných, kteří je začali vykořisťovat a otročit.

Mysl pozorovala své dílo a byla moc spokojená a společně s Egem rozehrála další hru. Těm Mocným začala namlouvat, že mohou mít ještě víc, když porazí některého jiného „Mocného“, v tu chvíli se stane Vládcem i jeho Lidu. A protože Mocní toužili mít ještě větší Moc, vliv, sílu či nadvládu, pustili se do toho, až se ukázalo, kdo je „Nejmocnější“. A tak začala vláda jednoho. A tomuto jednomu patřili všichni. Tento jeden měl Moc a rádkyni Mysl i velmi silné Ego.

Jedno vidělo Všechno a dívalo se, čím Vším se stalo. Vnímalo Božství, Lidství, Mysl, Ego i hru o Moc. To je zajímavé, co Všechno může vzniknout z Jednoho, řeklo si a užívalo si to Všechno, čím se Jedno stalo. Vnímalo Božství i vědomí Lidí, kteří byli s Božstvím ve spojení, dívalo se na toho jednoho, který si myslel, že má naprostou převahu nad Vším a smálo se tomu, jak byla tato podoba jednoho bláhová. Dívalo se na Mysl, jak se ani nemusí snažit, a přesto přichází s dalšími a dalšími nabídkami a proměnami lidského Ega. Pozorovalo Ženy

a Muže, jak se hledají a nacházejí rozdily mezi sebou a pak zase cestu k sobě navzájem. A rozhodlo se, že do Světa vyšle Lásku.

A co se stalo? Stalo se.

Každý má svoji cestu životem,

někdo se vydá přímo do srdce

a jiný stojí jen za plotem,

bojí se doteků a blízkosti,

a přitom touží po pozornosti.

Proč tedy schovávat lásku za vrátka,

proč rozbalovat jen jakási pozlátka?

Pozlátko je jen další ohrádka,

která nás od srdce i od lásky oddělí,

a my se pak necítíme celiství.

Vše je jednoduché,

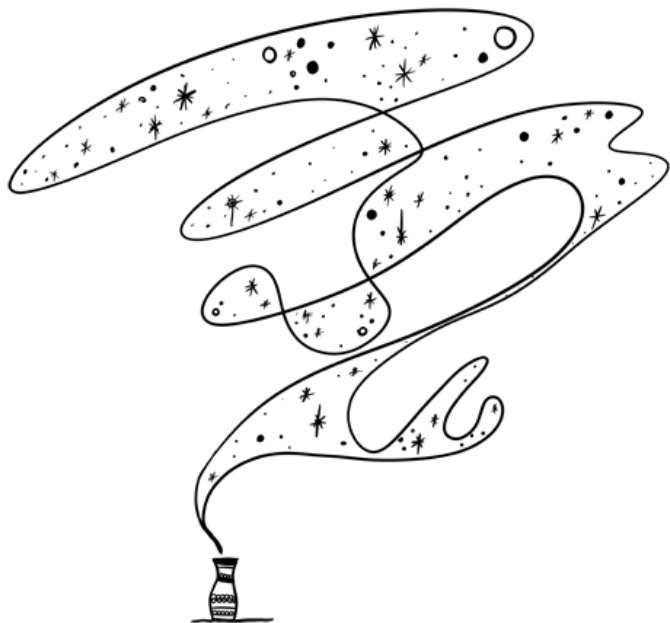
naslouchejme srdečnímu hlásku,

objevíme sebe i lásku.

Konec pohádky?

Láska vstoupila do života Lidí i Bohů. Bohové ji cítili již dlouho předtím a dali ji pocítit i těm Lidem, kteří zůstali s Božstvím ve spojení. Láska byla jejich přirozeností, a tak jen dál prožívali naplno své Božství a žili teď v Lásce mezi sebou navzájem s Lidstvím, které žilo v souladu s Božstvím.